

[Alfred Jensen.]

nisteren, fordi han havde grebet med fast hånd om nælden, for man kom ikke uden om at klare problemet med de forskellige huslejeniveauer, og det måtte ske som her foreslået. Jeg tror ikke, det var det, vælgerne havde ventet sig; jeg tror ikke, det var det, de havde regnet med, at de skulle have en socialdemokratisk regering for at få et forslag om 30 pct.s forhøjelse af lejen i de gamle boliger. Nej, det skal regeringen og regeringspartiet ikke have nogen anerkendelse for, hvis man skulle gå dertil. Jeg mener, man kan afværge det og bør afværge det. Lad så de andre komme med forslaget. Og jeg ville tro, at de socialdemokratiske vælgere, lejerfolket, er dybt skuffet over, at de har sat en minister op, for at han skulle levere et sådant forslag, der indeholder 30 pct.s lejeforhøjelse, og som hjemler opsigelsesret i tofamiliehuse, og som i og for sig også indeholder en bestemmelse om, at opsigelsesretten på et senere tidspunkt skal træde i kraft overfor alle lejere.

Jeg ved, at der indenfor socialdemokratiet er meget stor utilfredshed med den måde, hvorpå man søger boliglovgivningen ændret. Der er en ikke ringe misfornøjelse med, at man kan tænke sig, at det kommende boligbyggeri i en periode skal finansieres gennem en afgift på dem, der bor i de gamle boliger, og det er jo det, huslejeskatten indebærer. Man har her, ikke mindst fra venstres og de konservatives side, talt om det urimelige i, at de, der bor i de dårlige boliger, fordi de har en ringe indkomst, gennem skatten skal betale til dem, der har en større indkomst, for at de kan bygge sig parcelhuse eller bo i gode, moderne udstyrede lejligheder. Det har man vendt sig imod. Men er det nu foreslåede da mere retfærdigt? Er det ikke endnu mere uretfærdigt, at man ved en direkte skat, som kun hviler på dem, der bor i de gamle boliger, skal være med til at finansiere dette byggeri? Jeg tror ikke, at mange af de vælgere, der stemte på socialdemokratiet i

oktober eller på de socialdemokratiske lister ved forårets kommunevalg, havde ventet sig noget sådant. Jeg tror også, at regeringen og regeringspartiet her er klar over, at vælgerne ville have fået gåsehud over hele kroppen, hvis man var mødt frem med disse forslag før valgene.

Man kan henvise til saglige årsager til det sene tidspunkt for fremsættelsen, men er det nu ikke, når alt kommer til alt, politiske årsager, der er tale om? Er det ikke, fordi den stærke boligminister skulle til at gribe om nælden, at man ventede med dette greb, indtil vælgerne havde sat deres kryds på stemmesedlen og dermed sikret den position, de appellerede til vælgerne om, indtil næste valgdag.

Jeg tror, man har lov til at fastslå, at den politik, der i denne periode er ført af regeringen med tilslutning af et større eller mindre flertal her i tinget, er af en sådan beskaffenhed, at befolkningen i almindelighed er utilfreds. Jeg kunne naturligvis tage ting frem, som direkte viser, hvordan der reguleres, f. eks. slagteriarbejdernes lønninger, men jeg skal ikke gøre det.

Den almindelige utilfredshed med den politik, der føres, kommer til udtryk på mange områder. Den kom også til udtryk på den fredskonference, der lørdag og søndag holdtes i Odense. Det er ikke nogen tilfældighed, at denne fredskonference kommer netop nu. Den kommer nu, fordi man dag for dag sporer mere og mere af Atlantpolitikens virkninger, fordi utrygheden ved den økonomiske politik, som denne politiske linie indebærer, bliver mere og mere åbenbar. Men den kommer også nu, fordi man har set, at det, danske regeringer, enten de hedder Erik Eriksen—Kraft eller Hedtoft, har ydet af bidrag til at sikre landets fred, til at sikre befolkningen tryghed, ikke er tilstrækkeligt. Det er derfor, mænd og kvinder fra alle politiske lejre, fra alle samfundslag, møder frem i Odense for at finde ud af, hvad der kan gøres for at råde bod på de skavanker, der er ved dansk politik.

Den udtalelse fra konferencen, vi fik